

Govor papeža Frančiška uslužbencem rimske rote

ob priložnosti otvoritve sodnega leta 2014

Klementova dvorana

petek, 24. januar 2014

Spoštovani prelati sodniki zasliševalci, sodni vikarji in sodelavci apostolskega sodišča rimske rote! Srečujem vas prvič ob priložnosti otvoritve sodnega leta. Prisrčno pozdravljam zbor prelatov sodnikov zasliševalcev, na čelu z dekanom msgr. Pijem Vitom Pintom, in se mu zahvaljujem za besede, ki mi jih je namenil v imenu vseh prisotnih. Pozdravljam tudi sodne vikarje, odvetnike in ostale sodelavce, kakor tudi člane *Studia rotale*. To srečanje mi daje priložnost, da se vam zahvalim za vaše dragoceno služenje Cerкви. Moja zahvala gre v prvi vrsti vam, sodnikom rote, ki ste poklicani, da opravljate posebno službo v imenu in po naročilu Petrovega naslednika.

Pravna in pastoralna razsežnost cerkvene službe si nista v nasprotju, ker obe prispevata k uresničevanju ciljev in nalog, ki so lastne Cerкви. Sodno delovanje Cerkvne, ki se predstavlja kot služenje resnici v pravičnosti, ima pravzaprav globok pastoralni značaj, ker želi doseči dobro vernikov in gradi krščansko skupnost. To delovanje pripomore k razvoju vodstvene oblasti in skrbi za duhovno rast Božjega ljudstva, ter je zaradi tega povsem vključeno v misijonsko pot Cerkvne. Iz tega sledi, kako je sodniška služba prava *diakonia*, to je služenje Božjemu ljudstvu, da se ohranja polno občestvo med posameznimi verniki ter med verniki in pastirji. Poleg tega, dragi sodniki, s svojo posebno službo pomembno prispevate pri soočanju z žgočimi pastoralnimi temami.

Na kratko bi želel sedaj opisati podobo cerkvenega sodnika. Najprej *človeško* podobo: od sodnika se zahteva človeška zrelost, ki se kaže v jasnih sodbah in v zadržanosti do osebnih mnenj. K človeški zrelosti spada tudi sposobnost vstopiti v miselnost in zakonite težnje skupnosti, v kateri se opravlja služba. Tako postaja sodnik razlagalec *animus communitatis*, ki označuje del Božjega ljudstva, med katerim opravlja svoje delo in uresničuje pravičnost, ki ni uradna in splošna, ampak odgovarja zahtevam te stvarnosti. Zato se sodnik ne bo zadovoljil z nekim površnim vedenjem o resničnem položaju oseb, ki pričakujejo njegovo sodbo, ampak se bo potrudil spoznati jedro problema strank, ki so v postopku, tako da bo natančno proučil vse spise in dokaze, ki so koristni za sodbo.

Drugi vidik je *sodni*. Poleg poznavanja pravnega in teološkega nauka odlikuje sodnika pri izvrševanju službe strokovnost v pravu, objektivna presoja in pravšnost, kadar sodi s primerno in nepristransko razdaljo. Pri delu ga poleg tega vodi namen, da ščiti resnico, upošteva zakone in ohranja občutljivost in človeškost, kar je lastno pastirju duš.

Tretji vidik je *pastoralni*. Kot izraz pastoralne skrbi papeža in škofov se od sodnika ne zahteva samo sposobnost dokazovanja, ampak tudi pravi duh služenja. On je služabnik pravičnosti in je poklican, da raziskuje in sodi o stanju vernikov, ki se z zaupanjem obračajo k njemu, po vzoru Dobrega pastirja, ki skrbi za ranjeno ovco. Zaradi tega je navdihnjen s pastoralno ljubeznijo; s tisto ljubeznijo, ki jo je Bog vlil v naša srca »*po Svetem Duhu, ki nam je dan*« (Rim 5,5). Apostol Pavel piše, da je ljubezen »*vez popolnosti*« (Kol 3,14) in duša službe cerkvenega sodnika.

Vaša služba, dragi sodniki in sodelavci rimske rote, živeta v veselju in vedrini, ki izvira iz nalog, v katere vas je Gospod postavil, je služba Bogu, ki je Ljubezen in je blizu vsakemu človeku. V bistvu ste pastirji. Dokler opravljate sodniško službo, ne pozabite, da ste pastirji! V ozadju vsake naloge, položaja in pravde so osebe, ki pričakujejo vašo pravičnost.

Dragi bratje, zahvaljujem se vam in vas opogumljam, da nadaljujete vaš *munus* z vestnostjo in blagoslovom. Molite zame! Naj vas Gospod blagoslovi in Mati Božja varuje!